

(ἀπὸ τὸν ἀρσενικὸ γάϊδαρο βγάξει καὶ παίρνει γάλα, ἐπὶ τοῦ ἱκανοῦ δυναμένου νὰ ὠφελῇ καὶ ὀπόθεν δὲν θὰ ἥλπιζέ τις) Χαλδ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γάϊδαρος Ἀνδρ. Ζάκ. Κύθηρ. Γάδαρος Θράκ. (Σηλυβρ.) Κύθηρ. Σῦρ. Γάδαρος Λήμν. Γάδαρ Φολέγ. Συνών. γαϊδούρι 1, γομάρι, ὄνικος. β) Συνεκδ. φορτίον ὄνου Σῦρ.: Ἀγόρασα ἓνα γάϊδαρο ντομάτες. Συνών. γομάρι. γ) Ὑπὸ τὸν τύπ. γαϊδάρου πορδές, εἶδη μυκήτων φυομένων εἰς τὴν κόπρον ὄνου. 2) Φορεῖον διὰ τοῦ ὁποίου μεταφέρονται ὑλικά οἰκοδομῶν καὶ τὰ παρόμοια Κάρπ. Τήν. κ. ἄ.

3) Θηλ., ὑποστήριγμα σιδηροῦν ἢ ξύλινον διαφόρων σχημάτων ἀναλόγως τῆς χρήσεώς του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιτίθεται τι, ὅλον ὑποστήριγμα κλίνης, τὰ κοινῶς λεγόμενα στρίποδα, σιδηρῶν ράβδων, σωλῆνων τοῦ ἱκρίωματος τῶν οἰκοδόμων, τῶν καιομένων ἐν τῇ ἐστίᾳ ξύλων κττ. σύνθη. 4) Θηλ., ὁ δόναξ ὁ ὑπανέχων τὰς χορδὰς μουσικοῦ ὄργάνου Μακεδ. (Χαλκιδ.) Συνών. καβαλλάρης.

5) Θηλ., στῦλος πηγνυόμενος εἰς τὸ ἔδαφος ὀπισθεν φράγματος ὕδατος πρὸς στήριξίν του Ἡπ. (Ζαγόρ.) 6) Θηλ., δίκρανον τὸ ὁποῖον κρατεῖ τις πρὸ αὐτοῦ εἰς ἴσον πρὸς τὸν ὦμον ὕψος καὶ ἐπιτίθεται ξύλα πρὸς μεταφοράν, τὰ ὁποῖα στηρίζονται εἰς αὐτὸ κατὰ τὸ ἐν ἄκρον, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον εἰς τὸν ὦμον Μακεδ. (Χαλκιδ.) 7) Θηλ., ξύλον χονδρὸν τιθέμενον μεταξὺ τῶν δύο ἀπὸ τοῦ κέντρου τοῦ ζυγοῦ ἐξηρητημένων ἐλλειψοειδῶν λωρίων διὰ νὰ στηριχθῇ εἰς αὐτὸ τὸ ξύλον τὸ ἐγκάρσιον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἱστοβοέως τοῦ ἀρότρου Μακεδ. (Χαλκιδ.) 8) Θηλ., μέρος τοῦ ἀρότρου ὅπου προσαρμόζεται τὸ ὕνιον Θράκ. (Μάδυτ.) 9) Εἶδος σκάφης πληρουμένης μὲ λίθους καὶ φερούσης εἰς τὸ πρόσθιον μέρος μικρὸν πάσσαλον, εἰς τὸν ὁποῖον δένεται τὸ δισαίδι κατὰ τὸ τύλιγμά του εἰς τὸ ἀντίον διὰ νὰ τηρῇται τεταμένον Εὐβ. 10) Ξύλον διερχόμενον διὰ τῶν ὀπῶν τοῦ ἀντίου τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ πρὸς στερέωσίν του Πελοπ. (Λακων.) 11) Ὁ μεσαῖος δάκτυλος Κύπρ. 12) Θηλ., εἶδος ἱστίου τετραγώνου Κεφαλλ. 13) Τὸ πυῶδες ἀπόστημα τοῦ βλεφάρου Πελοπ. (Μάν.) Συνών. κριθαράκι. 14) Μία τῶν πλευρῶν τοῦ ἀστραγάλου ἐν τῇ ὁμωνύμῳ παιδιᾷ Κεφαλλ. Κύπρ. Συνών. γαϊδουράκι 2. 15) Εἶδος μικροῦ δαμασκῆνου χρώματος κυανομέλανος μὲ σάρκα κιτρίνην Σαμοθρ. 16) Ἀρσεν. καὶ θηλ., εἶδη παιδιῶν Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Κεφαλλ. Κύπρ. Λέσβ. Πελοπ. (Γορτυν. Δημητσάν.) 17) Πληθ., τὰ κατὰ τὸν θερισμὸν τυχαίως ἀφινόμενα ἀθέριστα στάχυα Κρήτ. 18) Θηλ., ἐπιτυχία εἰς τὴν σκόπευσιν θηράματος γινομένη ὑπὸ δευτέρου κυνηγοῦ μετ' ἀποτυχίαν τοῦ πρώτου πυροβολήσαντος Κύθηρ.: Τοῦ ἡκάμα δύο γαϊδάρες.

Β) Μεταφ. 1) Ἀνθρωπος ὀκνός, ράθυμος Νάξ. (Γαλανᾶδ.) 2) Ἀνθρωπος εὐτελής, οὐτιδανὸς κοιν. 3) Ἀνθρωπος ἀγενής, ἀγροῖκος, ἀδιάντροπος, βάνανσος κοιν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαϊδουράνθρωπος.

γαϊδαρούλλα ἢ, ἀμάρι. γααρούλλα Κάσ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γάϊδαρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ούλλα κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Θήλεια ὄνος. Συνών. γαϊδουρέλλα.

γαϊδουραγγοῦρζα ἢ, Λεξ. Δημητρ. γαϊδαρραγγοῦρζα Λεξ. ΠΓενναδ. 299 Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαϊδούρι καὶ ἀγγοῦρζα. Τὸ γαϊδαρραγγοῦρζα κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γάϊδαρος.

Τὸ φυτὸν ἀγριαγγοῦρζα, ὁ ἰδ. Συνών. πικραγγοῦρζα.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

γαϊδουράγγουρο τό, Λεξ. Δημητρ. γαϊδαράγγουρο Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαϊδούρι καὶ ἀγγούρι. Τὸ γαϊδαράγγουρο διὰ τὸ γάϊδαρος.

Ὁ καρπὸς τῆς γαϊδουραγγοῦρζας.

γαϊδουραγκάθα ἢ, πολλαχ. γαϊδουραγάθα Κρήτ. κ. ἄ. γαδαρραγκάθα ἐνιαχ. γααράκαθ-θα Κάρπ. γαδαγκάθ-θα Ρόδ. γαδαγκάτ-τα Ρόδ. γαδαράγκαθα Σκῦρ. γαδουράγκαθας ὁ, Κύθηρ. γαδουράγαθος Θήρ.

Μεγεθ. τοῦ οὐς. γαϊδουράγκαθο. Ὁ τύπ. γαδαγκάθ-θα κατ' ἀπλολογίαν. Τὸ γαδαράγκαθα ἐτονίσθη κατὰ τὸ πρωτότυπον.

Μέγα γαϊδουράγκαθο, ὁ ἰδ.

γαϊδουράγκαθο τό, σύνθη. γαϊδ'ράγκαθου βόρ. ἰδιώμ. γαϊδουράγαθο πολλαχ. γαϊδουράγαθου πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. γαδουράγκαθ-θον Κῶς γαδουράγκαθ-θον Λυκ. (Λιβύσσ.) γαδουράγκαθο Θήρ. Λέρ. Μῆλ. Σέριφ. Σίφν. κ. ἄ. γαδ'ράγαθον Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἄδουράγαθο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαϊδαράγκαθο πολλαχ. γαϊδαράγκαθου πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. γαδαράγκαθο Λεξ. Βερ. 149 γαδαράγκαθον Θράκ. (Αἰν.) κ. ἄ. γαουράγκαθ-θον Κῶς.

Ἐκ τῶν οὐς. γαϊδούρι καὶ ἀγκάθι. Τὸ γαϊδαράγκαθο κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γάϊδαρος.

Εἶδη ἀκανθοφύλλων φυτῶν τῆς δημώδους οἰκογενείας τῶν ἀγκαθῶν, προσφιλῆς τροφή τῶν ὄνων, συνών. γομαράγκαθο 1) Τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae), ὡς εἶδη νάρδου (nardus), εἶδη ὀνοπόρδου (onopordum) καὶ ἰδίως ὀνόπορδον τὸ Ἰλλυρικὸν (onopordum Illyricum), νοτόβασις ἢ Συριακὴ (notobasis Syriaca), συνών. ἀνάλατος Β 1, γομαράγκαθο, κουφάγκαθο, κίρσιον τὸ Κρητικὸν (cirsium Creticum), καρνιλία ἢ κορυβανθῆς (carlina corymbasa) καὶ ἰδίως σκόλυμος ὁ Ἰσπανικὸς (scolymus Hispanticus), συνών. ἀγκάβανος. 2) Τῆς τάξεως τῶν σκιαδοφόρων (umbelliferae) ἡρύγγιον τὸ ἀρουραῖον (eryngium campestre). Συνών. ἀγκαθῆ 4, τῆς ἀγάπης τὸ βοτάνι, ἄσπαρτος 3, μοσκάγκαθο, φιδάγκαθο. [**]

γαϊδουράδα ἢ, Κρήτ. — Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαϊδούρι καὶ τῆς καταλ. - ἄδα (II).

1) Ἀγένεια, ἀρέπεια, χυδαιότης Λεξ. Περίδ. Συνών. γαϊδουριά, γαϊδουροσύνη, γαϊδουρότη. 2) Εἶδος σταφυλῆς Κρήτ.

γαϊδούρακας ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαϊδουράκι καὶ τῆς καταλ. - ας.

Γαϊδουράνθρωπος, ὁ ἰδ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Φωσκ. Φορτουν. (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) 92.

γαϊδουράκι τό, κοιν. γαϊδ'ράκ' βόρ. ἰδιώμ. γαϊδουράτσι Μύκ. Πελοπ. (Μαντίν.) γαδουράκι Κρήτ. Ρόδ. Σίφν. κ. ἄ. γαδ'ράκ' Θράκ. (Τσακίλ.) γαδουράτσι Πάρ. κ. ἄ. γαδουράδιν Κύπρ. γαουράδιν Κύπρ. ἄδουράκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαϊδαράκ' Εὐβ. (Ἀκρ.) γαδαράκι Νάξ. Χίος κ. ἄ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. γαϊδούρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἄκι. Τὸ γαδαράκι διὰ τὸ γάδαρος. Τοῦτο καὶ παρὰ Σομ.

1) Μικρὸς ὄνος εἴτε κατὰ τὸ ἀνάστημα εἴτε κατὰ τὴν ἡλικίαν, ὄναριον κοιν.: Παροιμ. Μεγάλωσε τὸ γαϊδουράκι καὶ κόντυνε τὸ σαμαράκι (χαϊδευτικὰ διὰ παιδάκι, τὸ ὁποῖον μεγάλωσε καὶ δὲν τοῦ πάγει πλέον τὸ ἔνδυμα) κοιν.

ΤΟΜ. Δ' — 24

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ